

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **F. D.**, zastoupeného JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Hybernská 9, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 41 Ca 42/2002 – 93, ze dne 10. 3. 2005,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni stěžovatele JUDr. Ireně Slavíkové **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 1160,50 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce ode dne právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2002. Česká správa sociálního zabezpečení jím zamítla žádost stěžovatele o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění v platném znění (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“). Své rozhodnutí odůvodnila tím, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Plzni ze dne 19. 12. 2001 není stěžovatel plně invalidní, neboť z důvodu

dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti o 60 %. Nadále stěžovateli náleží důchod částečný invalidní.

Na základě provedených důkazů, konkrétně výsledkem stěžovatele, posudkovým spisem Okresní správy sociálního zabezpečení v Kolíně, posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 6. 8. 2002, a zejména posudkem znalce MUDr. A. Š. ze dne 12. 1. 2005 vzal Krajský soud v Praze za prokázané, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. 22. 1. 2002 nebyl stěžovatel plně invalidní ve smyslu ust. § 39 zákona č. 155/1995 Sb., ale jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídal nadále částečné invaliditě podle ust. § 44 odst. 1 téhož zákona. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byla určena břišní kýla, pro kterou byl uznán částečně invalidní v roce 1991. Choroba žalobce odpovídá postižení uvedenému v kapitole X, oddílu E, položky 3 písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění (dále jen „vyhláška“). Míra poklesu soustavné výdělečné činnosti je v rámci daného procentního rozmezí 35 – 50 % na horní hranici 50 %. Vzhledem k dalšímu prokázanému zdravotnímu postižení stěžovatele (degenerativní změny na páteři a ploténkách, chronická obstrukční choroba plicní, postižení žaludku, jater, ledviny a porucha osobnosti) bylo hodnocení zvýšeno podle ust. § 6 odst. 4 vyhlášky o 10 % na celkových 60 %. Stěžovatel není schopen fyzicky náročné aktivity a má omezení pro vynucené polohy.

Při posuzování věci vycházel krajský soud zejména z posudku znalce MUDr. A. Š. ze dne 12. 1. 2005, ze kterého vyplývá jednoznačný závěr o částečné invaliditě stěžovatele ve smyslu ust. § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Znalec se v posudku zabýval vývojem zdravotního stavu stěžovatele a vyjádřil se také k předchozímu hodnocení posudkovými lékaři. Dle názoru krajského soudu splňuje uvedený posudek požadavky úplnosti skutečných zjištění a přesvědčivosti závěrů. Posudek odstranil pochybnosti o povaze rozhodujícího postižení žalobce, neboť na základě objektivních lékařských nálezů objasnil vývoj jeho stavu, včetně hodnocení všech zjištěných postižení stěžovatele. Krajský soud v Praze proto převzal závěr znaleckého posudku o tom, že zdravotní stav stěžovatele ke dni vydání napadeného správního rozhodnutí neodpovídal plně, nýbrž nadále pouze částečné invaliditě.

Z uvedených důvodů Krajský soud v Praze žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

V kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze stěžovatel uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť má za to, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu, a krajský soud jej měl pro tyto důvodně vytýkané vady zrušit. Posudek posudkové komise žalované a posudek MUDr. Š. jsou podle něj v hrubém rozporu, a to zejména v závěrečném procentuálním ohodnocení postižení stěžovatele. Krajský soud pak podle stěžovatele pochybil, neustanovil-li objektivního znalce z oboru posudkového lékařství, který by jednoznačně a řádně zhodnotil zdravotní stav stěžovatele ve smyslu zákona č. 155/1995 Sb. a vyhlášky č. 284/1995 Sb. a jednoznačně určil míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti u stěžovatele.

Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek krajského soudu v rozsahu uplatněných stížních bodů a dospěl posléze k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správního a soudního spisu přitom zjistil tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:

Stěžovatel byl uznán částečně invalidním posudkem posudkové komise Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) v Kutné Hoře ze dne 19. 4. 1991 pro *jinou kýlu břišní dutiny bez neprůchodnosti nebo gangrény*. Pro břišní kýlu byl stěžovatel uznán částečně invalidním i nadále posudkem téže komise ze dne 22. 4. 1992. Od roku 1996 byl stěžovatel kontinuálně shledáván částečně invalidním, ovšem pro *chronickou obstruktivní plicní nemoc* [posudek lékařky OSSZ v Kutné Hoře ze dne 13. 8. 1996 (pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti 35 %); posudek lékařky OSSZ v Kutné Hoře ze dne 14. 1. 1999 (pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti 40 %); posudek lékaře OSSZ v Jičíně ze dne 12. 11. 1999 (pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti 40 %); posudek lékaře OSSZ Plzeň – město ze dne 19. 12. 2001 (pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti 60 %); a v rámci přezkumného řízení soudního též posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 6. 8. 2002 (pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti 40 %).

Za účelem odstranění pochybností o tom, která z chorob je hlavní příčinou stěžovatelova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, resp. jaká byla míra poklesu jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti ke dni vydání napadeného rozhodnutí, byl soudem ustanoven znalec z oboru zdravotnictví, odvětví oční a *posudkové lékařství*, MUDr. A. Š. Tento po prostudování obsáhlé zdravotnické dokumentace stěžovatele dospěl k závěru, že za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je nutno považovat rozsáhlou břišní kýlu. Míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti posoudil podle kapitoly X. oddílu E položky č. 3 písmena b) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. na 50 %. Další prokázaná zdravotní poškození stěžovatele mu pak byly důvodem pro navýšení uvedené taxace o dalších 10 % v souladu s § 6 odst. 4 vyhlášky na celkových 60 %. Pro závěr, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je právě břišní kýla, a nikoli plicní choroba, dle názoru znalce hovoří zejména problematická průkaznost významného funkčního postižení u plicní choroby, a to kvůli údajům o agravaci až simulaci při vyšetřeních plicní ventilace, jež se opírají o dobrou saturaci krve kyslíkem a příznivé výsledky tzv. bodytestu. S ohledem na rozsah břišní kýly a zranitelnost břišní stěny je ovšem dle názoru znalce nutno částečnou invaliditu uznat, kdy míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanovil v horní hranici stanoveného rozmezí 35 % - 50 % a tuto pro další prokázaná zdravotní postižení navýšil o 10 %.

O stížních námitkách uvážil Nejvyšší správní soud následovně:

Jak již v odůvodnění svého rozsudku uvedl krajský soud, je rozhodnutí o nároku ve věcech důchodového zabezpečení závislé především na odborném posouzení zdravotního stavu občana, a to jednak lékařem příslušné okresní správy sociálního zabezpečení, v přezkumném řízení soudním pak posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, případně soudním znalcem. V daném případě soud ustanovil znalce MUDr. A. Š., neboť dosavadní hodnocení zdravotního stavu stěžovatele ze strany posudkových lékařů OSSZ, ani posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, nebylo zcela jednoznačné. Nedůvodná je proto námitka stěžovatele, podle níž jsou posudky posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí a MUDr. Š. v hrubém rozporu. MUDr. Š. byl soudem ustanoven právě proto, aby pochybnosti ohledně hodnocení stěžovatelova zdravotního stavu odstranil. Dle názoru krajského soudu tak učinil úplně a přesvědčivě.

Podle ust. § 132 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu ve spojení s ust. § 64 s. ř. s. soud hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Při hodnocení důkazu znaleckým posudkem se pak soud musí zabývat tím, zda posudek znalce má všechny formální náležitosti, zejména

pak posoudit, zda jsou jeho závěry náležitě odůvodněny a zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda znalec vyčerpal úkol v rozsahu, jak mu byl zadán, resp. zda přihlédl ke všem skutečnostem, s nimiž se měl vypořádat.

Krajský soud dospěl při hodnocení posudku MUDr. Š. k závěru, že tento splňuje požadavky úplnosti skutečných zjištění a přesvědčivosti posudkových závěrů, a že také odstranil pochybnosti o povaze rozhodujícího postižení žalobce, neboť na základě objektivních lékařských nálezů objasnil vývoj jeho stavu, včetně hodnocení všech zjištěných postižení stěžovatele. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením plně ztotožňuje. Rovněž dle jeho názoru je předmětný posudek dostatečně podrobný, důsledný a přesvědčivý. Zcela uspokojivě tak splnil účel, pro který bylo jeho vypracování uloženo, a odstranil pochybnosti ohledně sporných skutečností, tj. pochybností o hlavní příčině dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele, jakož i míře poklesu jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Námitka nedostatečné opory skutkové podstaty ve spisech, resp. jejího rozporu s nimi proto není důvodná.

Stejně tak není oprávněná ani námitka, podle které krajský soud neustanovil objektivního znalce z oboru posudkového lékařství. MUDr. A. Š. takovým znalcem je, jak lze ověřit z Evidence znalců a tlumočníků Ministerstva spravedlnosti, volně dostupné na www.justice.cz, o objektivitě jeho posudku bylo pojednáno výše.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek Krajského soudu v Praze netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. O návrhu rozhodl ve smyslu ust. § 109 odst. 1 s. ř. s. bez jednání ve věci.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni stěžovatele přiznal soud odměnu za tři hlavní úkony právní služby dle ust. § 9 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb. à 250 Kč k nimž náleží třikrát náhrada hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 3 cit. vyhl. à 75 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovená zástupkyně je plátkyní DPH, byla odměna podle ust. § 57 odst. 2 s. ř. s. navýšena o částku 185,50 Kč. Celkově tak byla přiznána odměna ve výši 1160,50 Kč. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. listopadu 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

